

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-80)

Sep (2) / 2010

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்10
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....15
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....23
6. திருவிருத்தம்.....26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 57)

335. ப்ருஹத்பாநு:

மேலும் விவரிக்கிறார். தன்னுடைய போகவிபூதியான பரமபதத்தின் மூலமாக மேலும் அதிகமாக ஒளிக்கிறான். நித்யமாக, அதிகமான ஒளி வீசுகின்ற கதிர்கள் கொண்டவனாக உள்ளான்.

336. ஆதிதேவ:

முதலில் உலகங்களுடன் விளையாடுபவன். இதனால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஸம்ப்ரயோஜ்ய வியோஜ்யாயம் காமகாரகர: ப்ரபு: க்ரீடதே பகவாந் - சேர்த்தும் பிரித்தும் இந்த ஜகத்தின் நாயகனான இவன் விளையாடுகிறான்,
- அப்ரமேயோ அநியோஜ்யச்ச யத்ரகாமகமோ வசீ மோததே பகவாந் விஷ்ணு: பால: க்ரீடநகைரிவ - அவன் யாருக்கும் அடங்காதவன். யாராலும் கட்டளையிட இயலாதவன். அவன் தனது விருப்பப்படி எங்கும் செல்ல இயலும். அனைத்தையும் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்துள்ளவன். ஒரு குழந்தை எவ்விதம் விளையாட்டுச்சாமானை வைத்து விளையாடுமோ அது போன்று இவன் உலகை வைத்துக் கொண்டு விளையாடுகிறான்.

337. புரந்தர:

இந்த நாமம் தொடங்கி அடுத்த நான்கு நாமங்களால் அசுரர்கள் உள்ளிட்டவர்களிடமிருந்து இந்த உலகைக் காப்பது கூறப்பட்டுள்ளது. அஸுர்ரூபமாக உள்ள அஸுரர்களின் இருப்பிடம் உள்ளிட்ட பலவற்றையும் அழிப்பதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். இதன் மூலம் அசுரர்கள், பிசாசுகள், இடி, சாபம் போன்ற ஆதிதைவிகங்களிடமிருந்து ரக்ஷிக்கும் விதம் கூறப்பட்டது.

338. அசோக:

ஆத்யாத்மிகம் எனப்படும் சோகம், மோஹம், பசி போன்றவற்றிலிருந்து, அவைகளின் விரோதியாக நின்று காப்பதால் அசோக என்னும் திருநாமம் பெற்றான்.

339. தாரண:

ஆதிபௌதிகம் என்பதான சத்ருக்கள், கள்ளர்கள் போன்றவற்றிலிருந்து காப்பதால் தாரண என்னும் திருநாமம் பெற்றான்.

340. தார:

அனைத்துவிதமான ஸம்ஸார பயங்களிலிருந்தும் ஜீவராசிகளைக் காப்பவன். இதனால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- அதர்வசிரஸ் - கர்ப்ப ஜந்ம மரண ஸம்ஸாரஸாகர மஹாபயாத் தாரயதீதி தஸ்மாத் உச்யதே தார: - கர்ப்பம், பிறப்பு, இறப்பு, ஸம்ஸாரம் என்னும் மிகவும் பயங்கரமாக உள்ளவற்றிலிருந்து வெளியேற்றுவவன் என்பதால் தாரயந் எனப்படுகிறான்.

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-1-5) - அபஹதபாப்மா விஜாரோ விம்ருத்யு: - அவன் பாவங்கள் அற்றவனாக, கிழத்தன்மை அற்றவனாக, மரணம் அற்றவனாக உள்ளான்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 80)

உறுதியான நினைவுகள் (த்ருவாஸ்ம்ருதி) என்பவை விவேகம் போன்றவற்றால் கைகூடும் என்பதை வாக்கியகாரர் உரைக்கிறார். இதனை - தல்லபதி விவேக விமோக அப்யாஸ க்ரியா கல்யாண அநவஸாத அநுத்தர்ஷேப்ய: ஸம்பவாந்நிர்வசநாச்ச - இத்தகைய உறுதியான நினைவுகள் என்பது விவேகம், துர்க்குணங்கள் இல்லாத தன்மை(விமோகம்), தொடர்ந்த பழக்கம் (அப்யாஸம்), சரியான செய்கை (க்ரியா), மங்களகரமான தன்மை (கல்யாண), உறுதி குலையாமல் இருத்தல் (அநவஸாத) மற்றும் சந்தோஷம் காரணமாக துள்ளாமல் இருந்தல் (அநுத்தர்ஷ) - என்பவற்றால் கைகூடும்; இவற்றால் மட்டுமே கைகூடும் என்பதற்கு ஏற்ற ப்ரமாணங்கள் பல உள்ளன் - என்றார். மேலும் விவேகத்தின் தன்மை பற்றி வாக்கியக்காரர் - ஜாத்யாச்ரய நிமித்தா துஷ்டாதந்நாத் காயசுத்தி: விவேக: - விளையும் இடங்கள், அதன் ஸ்வபாவம் மற்றும் பல காரணங்களால் அசுத்தம் இல்லாமல் இருக்கின்ற உணவு என்பது உடலைத் தூய்மைப்படுத்தவே விவேகம் ஆகும் - என்றார். இதற்கான ப்ரமாணம், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-26-2) - ஆஹாரசுத்தி ஸத்வசுத்தி: ஸத்வசுத்தௌ த்ருவாஸ்ம்ருதி - உணவு தூய்மையாக இருந்தால் மனம் தூய்மை அடைகிறது, மனம் தூய்மை அடைந்தால் உறுதியான நினைவுகள் கைகூடும் - என்பதாகும். அடுத்து விமோகம் என்பது காமம் போன்ற தாழ்ந்த குணங்கள் இல்லாமல் இருத்தல் ஆகும். இதற்கான ப்ரமாணம், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-1) - சாந்த உபாலீத - சாந்தமாக இருந்து உபாலிப்பானாக - என்பதாகும். த்ரமிட பாஷ்யக்காரரால் - ஆரம்பண ஸம்சீலநம் புந: புந: அப்யாஸ: - அடிக்கடி திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை த்யானிப்பதே அப்யாஸம் - என்றார். இதற்கான ப்ரமாணமாக ஸ்ம்ருதியில் கீதை (8-6) - ஸதா தத்பாவ பாவித: - எப்போதும் பரமபுருஷனை எண்ணியபடி - என்பதாகும். தனது சக்திக்கு ஏற்றபடி பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்களை இயற்றியபடி இருத்தாலே க்ரியை என்பதாகும். இதற்கான ப்ரமாணம் முண்டக உபநிஷத் (3-1-4) - க்ரியாவாநேஷ ப்ரஹ்மவிதாம் வரிஷ்ட: - க்ரியைகள் செய்யும் இவன் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்களில் சிறந்தவன் - என்றும், ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-22) - தமேவம் வேதாநுவசநேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி யஜ்ஞேந தானேந தபஸாநாசகேஷ - அப்படிப்பட்ட பரமபுருஷனை அந்தணர்கள் யஜ்ஞம், தானம், தவம், உபவாஸம் போன்றவற்றால் அறிய

முயல்கின்றனர் - என்றும் உள்ள வரிகளாகும். மங்களகரமான தன்மை என்பது ஸத்யம், நேர்மை, தயை, தானம், அஹிம்மை, அடுத்தவர் சொத்தை அபகரியாமை என்பவை ஆகும். இதற்கான ப்ரமாண வசனங்கள் கீழே உள்ளன:

- முண்டக உபநிஷத் (3-1-5) - ஸத்யேந லப்ய: - ப்ரஹ்மலோகம் ஸத்யத்தினால் அடையப்படும்.
- ப்ரசந் உபநிஷத் (1-16) - தேஷாமேவைஷ விரஜோ ப்ரஹ்மலோக: - தாழ்ந்தவை இல்லாத ப்ரஹ்மம் அவர்களால் அடையப்படுகிறது.

பலவீனம் என்பது மனம் ப்ரகாசமாக இல்லாத தன்மையாகும். இந்த நிலை ஏன் உண்டாகிறது என்றால் இடம் மற்றும் காலம் காரணமாகவும், வருத்தம் அளிக்கவல்லவற்றைப் பற்றி எண்ணுவதாலும் ஆகும். இத்தகைய பலவீனம் நீங்குதல் என்பதே அநவஸாதம் எனப்படும். இதன் ப்ரமாணம் முண்டக உபநிஷத் (3-2-4) - நாயமாத்மா பலஹீநேந லப்ய: - இந்த ஆத்மா மனோபலம் அற்றவனால் அடையப்படுபவன் அல்லன் - என்பதாகும். பலவீனம் உள்ளிட்டவையின் விரோதிகளால் விளையக்கூடியது அதிஸந்தோஷம் என்பதாகும். இந்த அதிஸந்தோஷம் என்பதும் விரோதியே ஆகும்; இது உத்தர்ஷம் எனப்படும். இதற்கான ப்ரமாணம் ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-23) - சாந்தோதாந்த: - இந்திரியங்களையும் மனதையும் அடக்கியவனாக - என்பதாகும். ஆக இங்கு கூறப்பட்டது என்னவென்றால் - இப்படியாக உள்ள பல நியமங்களுடன் கூடியவனுக்கு, அந்தந்த ஆச்ரமத்திற்கு விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களின் அநுஷ்டானம் மூலம், வித்யை அதன் அங்கங்களுடன் கைகூடுகிறது - என்பதாகும். இதனையே மற்றுமொரு ச்ருதியான ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத் (2) - வித்யாம் ச அவித்யாம் ச யஸ்தத் வேதோபயம் ஸஹ அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாம்ருத ம்ருதே - வித்யை மற்றும் அவித்யை ஆகிய இரண்டையும் யார் அறிவானோ அவன் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான், தனது கர்மாவினால் மரணத்தைக் கடந்து வித்யை மூலம் அமிர்த்தத்தை அடைகிறான் - என்றது. இங்கு அவித்யா என்ற பதம் மூலம் அந்தந்த வர்ணத்திற்கும் ஆச்ரமத்திற்கும் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் கூறப்பட்டன (அவித்யா என்றால் இங்கு அறியாமை என்பது அல்ல). அவித்யயா என்றால் "கர்மம் மூலமாக" என்று பொருள். ம்ருத்யும் என்றால் "ஞானம் உண்டாவதற்கு விரோதியாக உள்ள பூர்வகர்மாவை" என்று பொருள். தீர்த்வா என்றால் "போக்கடித்து" என்பதாகும். வித்யயா = ஞானம் மூலமாக; அம்ருதம் = ப்ரஹ்மம்; அச்ருதே = அடைகிறான்.

(மேலே உள்ள அவித்யை என்பதை அறியாமை என்று ஏன் பொருள் கொள்ளக்கூடாது எனக் கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார்) பூர்வகர்மங்கள் என்ற ம்ருத்யுவை நாசம் செய்வதற்கு உபாயமாக உள்ள அவித்யை என்பது

வித்யையைக் காட்டிலும் மாறுபட்ட அந்தந்த வர்ணாச்சரமத்திற்கு விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களே ஆகும். இதனை விஷ்ணுபுராணம் (66-12) - இயாஜஸோபி ஸுபஹுந் யஜ்ஞாந் ஜ்ஞாநவ்யபாச்சரய: ப்ரஹ்மவித்யாம் அதிஷ்டாய தர்த்தும் ம்ருத்யும் அவித்யயா - கேசித்வஜர் என்ற அரசர் ப்ரஹ்மவித்யையை அறிந்தவராக, அவித்யை மூலம் பூர்வகர்மங்களை அழிக்கும் பொருட்டு பலவிதமான யஜ்ஞங்களை இயற்றினார் - என்றது காண்க.

ஞானத்திற்கு விரோதியாக உள்ள கர்மம் என்பது புண்ணிய வடிவிலும், பாவ வடிவிலும் உள்ளது. இவை இரண்டும் ப்ரஹ்மஞானம் ஏற்படுவதற்குத் தடையாக, தாழ்ந்த பலன்களை ஏற்படுத்துபவையாக உள்ளதால், இரண்டுமே "பாபம்" என்ற பதம் மூலம் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இந்த இரண்டும் ஞானம் உண்டாவதற்குக் காரணமாக உள்ள சுத்தஸத்வத்திற்கு விரோதியாக உள்ள ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவற்றை வளர்த்து, ஞானத்திற்குத் தடையாக உள்ளன. இத்தகைய இரண்டும் ஞானம் உண்டாவதற்குத் தடையாக உள்ளன என்பதைக் கௌஷீதகீ உபநிஷத் (3-9) - ஏஷ ஏவ அஸாதுகர்ம காரயதி தம் யம் அதோ நிநீஷதி - யார் ஒருவனை நரகத்தில் தள்ள விரும்புகிறானோ அவனை இவனே (எம்பெருமான்) தீய செயல்கள் செய்யும்படித் தூண்டுகிறான் - என்பதன் மூலம் அறியலாம். ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகிய இரண்டும் உண்மையான ஞானத்தை மறைக்கவல்லவை என்றும், ஸத்வம் என்பதே உண்மையான ஞானத்தை உண்டாக்கவல்லது என்றும் பகவான் கீதையில் (14-17) - ஸத்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம் - ஸத்வத்தால் ஞானம் பிறக்கிறது - என்றும் கூறினான். ஆகவே ஞானம் உற்பத்தியாகும் பொருட்டு பாபமான கர்மங்கள் நீக்கப்படவேண்டும். பலனை எண்ணாமல் செய்யப்படும் கர்மங்கள் மூலமாக அதன் பலன்கள் அழிகின்றன. இதனை மஹாநாராயண உபநிஷத் (22-1) - தர்மேண பாபமபநுததி - தர்மங்களால் பாபம் நீங்குகிறது - என்றது (இங்கு தர்மம் என்பது கர்மங்கள் ஆகும்).

இப்படியாக ப்ரஹ்மத்தை அடைய வைக்கும் ஸாதனமாக ஞானம் என்பது அவரவர்களின் ஆச்சரம கர்மாக்களின் அடிப்படையில் உள்ளன. ஆகவே விதிக்கப்பட்டுள்ள கர்மஸ்வரூபமான ஞானம், "சாதாரண கர்மாக்கள் அற்பமாகவும் உறுதியற்றதும் ஆகிய பலன்களை அளிக்கவல்லவை", என்ற ஞானம் - ஆகிய இரண்டுவிதமான ஞானங்களும் கர்மமீமாம்ஸை மூலமே நிச்சயிக்கத்தாக உள்ளது. ஆகவே ப்ரஹ்மத்தை அறிவதில் உள்ள விருப்பம் என்பதற்கு இவை செய்யப்படவேண்டும் என்றாகிறது.

மேலும் நித்யமான வஸ்து எது, நித்யம் அல்லாத வஸ்து எது என்ற விவேகமானது பூர்வம் மற்றும் உத்தரமீமாம்ஸை ஆகியவற்றைக் கேட்காமல் உண்டாகாது. ஏன்? ஒரு கர்மத்திற்கான பலன், அதனை இயற்றத் தேவையானவை, அதன்

செய்முறைகள், யார் இயற்றலாம் போன்றவற்றை அறியாமல் - கர்மத்தின் ஸ்வரூபம் இன்னது, அதன் பலன் இன்னது, அது உறுதியானதா உறுதியற்றதா, ஆத்ம நித்யத்வம் போன்ற எதனையும் அறியஇயலாது. இத்தகைய விவேகம் போன்றவையும் ப்ரஹ்மத்தை அறியவல்ல ஞானத்தை உண்டாக்கும் ஸாதனங்களே என்பது இவற்றை விதிக்கின்ற வாக்கியங்களால் அறியலாம். இவற்றை விதிக்கின்ற வாக்கியங்கள் ச்ருதிகள் மற்றும் அனுமானத்தால் அறியப்படுகின்றன. இவை பூர்வமீமாம்ஸையின் முன்றாவது அத்யாயத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

உத்கீதம் போன்ற உபாஸனங்கள் கர்மத்திற்கான செயல்பாடுகளை அதிகரிப்பதாக உள்ளபோதிலும் அவை ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்த த்யான ரூபங்களாக உள்ளதால், அவை ப்ரஹ்மஞானத்தை உண்டாக்க அவசியமானவை என்றே கொள்ளவேண்டும். இத்தகைய உத்கீத உபாஸனம் போன்ற கர்மங்கள், பலனை எண்ணாமல் இயற்றப்படும்போது ப்ரஹ்மவித்யை அளிப்பதாக உள்ளன; இதனால் இந்தக் கர்மங்கள் ஞானவடிவமாகவே தென்படுவதால் அவை இந்த இடத்தில் கூறப்படுவது பொருத்தமே ஆகும். கர்மங்களின் ஸ்வரூபம் பற்றிய உண்மையான ஞானத்தின் அடிப்படையில் உத்கீத உபாஸனங்கள் போன்றவை அமைந்துள்ளன என்று பலரும் ஒப்புக்கொண்டுள்ளனர் (அதாவது இவை கர்மத்தின் ஸ்வரூப ஞானத்தைச் சார்ந்து உள்ளன).

லகுஸித்தாந்தம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 80)

மூலம் - ஆழ்வான் அந்திமதசையிலே விடாயிலே நாக்கொட்டி எம்பெருமானார் திருவடிகளைப் பிடிக்க, இவர் அப்போது ஆழ்வான் செவியிலே த்வயத்தை அருளிச்செய்ய, “இப்பேறு நமக்கு வருகை அரிது. நாமென் செய்யக் கடவோம்?”, என்று அப்போது லேவித்திருந்த முதலிகள் கலங்க, இவர்களபிப்ராயத்தை திருவுள்ளம் பற்றி “ஆழ்வான் ப்ரக்ருதி அறியீர்களோ? இவ்வவஸ்தையில் இவருக்கு இது கர்ப்பூரத்தையும் கண்டசர்க்கரையையும் இட்டமாத்ரமன்றோ? நாமிது உபாயத்துக்குப் பரிகரமாகச் செய்தோமல்லோம்” என்று அருளிச்செய்ய முதலிகள் தெளிந்து நிர்பரானார்கள். ஆகையால் நஷ்டஸம்ருதிரபி பரித்யஜன் தேஹம் என்றும், ஸ்திதே மநஸி ஸுஸ்வஸ்தே என்கிற ச்லோகத்வயத்திலும், “துப்புடையாரை அடைவதெல்லாம்” என்கிற பாட்டிலும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரபந்நனுக்கு அந்திம ஸம்ருத்யாதிகளில் நிர்பந்தமில்லை.

விளக்கம் - கூரத்தாழ்வான் தனது உயிர் பிரியும் நேரத்தில், நாக்கு உலர்ந்து, ஏதும் கூற இயலாமல் எம்பெருமானாரின் திருவடிகளைப் பற்றினார். அப்போது ஆழ்வானின் செவியில் எம்பெருமானார் த்வயமந்த்ரத்தை உச்சரித்தார். அப்போது அங்கிருந்தவர்கள் தனக்கள் மனதில், “இப்படியாக நமது செவிகளில் எம்பெருமானார் த்வயமந்த்ரத்தை உச்சரிக்கும் பேறு கிட்டுமோ? நாம் என்ன செய்யவேண்டும்?”, என்று எண்ணியபடி நின்றனர். அவர்களுடைய எண்ணத்தை அறிந்துகொண்ட எம்பெருமானார் அவர்களிடம், “ஆழ்வானின் ஸ்வபாவம் என்ன என்பதை நீங்கள் அறிவீர்களா? இப்படிப்பட்ட நிலையில் இவர் உள்ளபோது நான் இவரது நாக்கில் சிறிதளவு கர்ப்பூரத்தையும் கண்டசர்க்கரையையும் வைப்பது போன்றே த்வயத்தைக் கூறினோம், அந்த மந்த்ரத்தை இங்கு மோசடி உபாயமாக, அதன் அங்கங்களுடன் உரைக்கவில்லை”, என்றார். இதனைக் கேட்ட பின்னரே அங்கிருந்தவர்கள் சமாதானம் அடைந்தனர். ஆகவே கீழே உள்ள வரிகளில் கூறியபடி ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு அந்திமநேரத்தில் ஸர்வேச்வரனை எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும், அப்போதுதான் மோசடி கிட்டும் என்பதான கட்டாயம் இல்லை:

- வராஹ புராணம் - நஷ்டஸ்ம்ருதிரபி பரித்யஜன் தேஹம் - நினைவிழந்த நிலையில் மரணம் அடைந்தாலும் மோக்ஷம் அடைகிறான்.
- வராஹ சரமஸ்லோகம் - ஸ்திதே மநஸி ஸுஸ்வஸ்தே - மனம் உறுதியாக உள்ளபோதும், சரீரம் தளராமல் உள்ளபோதும், சரீரத்தில் உள்ள தாதுக்கள் சரியான பக்குவத்தில் உள்ளபோதும் யார் என்னைச் சரணம் அடைந்து த்யானிக்கிறானோ, அவன் இறக்கும்போது கட்டை மற்றும் கல் போன்று கிடந்தாலும் நான் அவனை எண்ணியபடி மோக்ஷம் அளிக்கிறேன்.
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-10-1) - துப்புடையாரை அடைவதெல்லாம் - திருவரங்கா! எனது இந்திரியங்கள் தளர்கின்ற காலத்தில் நான் உன்னை எண்ணமாட்டேன், அதற்காக இப்போதே விண்ணப்பிக்கிறேன்.

மூலம் - சரீர பாத ஸமயே து கேவலம் மதீயயைவ தயயா அதிப்ரபுத்தோ மாமேவாவலோகயந் அப்ரச்யுத பூர்வஸம்ஸ்கார மநோரத: என்று அருளிச்செய்ததும் இவ்வசநங்களுக்கு அவிருத்தமாக ஒரு ப்ரகாரத்தாலே நிர்வாஹம், எங்ஙனேயென்னில் - கத்யத்தில் அருளிச்செய்கிற அந்திமஸ்ம்ருதி இவ்வந்திமஸ்ம்ருதியையும் உபாயபலமாகக் கோரி ப்ரபந்நரானவர்களுக்கு வரக்கடவதென்று சில ஆசார்யர்கள் நிர்வஹிப்பார்கள். இப்படியாகில் ஒரு சரீரத்திலும் அந்திமமான ப்ரத்யயம் நிர்விஷயமாயிராமையால் இது பகவத்வ்யதிரித்த விஷயத்திலே போமாகில் யம் யம் வாபி ஸ்மரந் பாவம் என்கிற கணக்கிலே விபரீதபலமாம். ஆனபின்பு கத்யத்தில் அருளிச்செய்தபடியே ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்கு பகவத் விஷயத்தில் அந்திம ப்ரத்யயம் அவச்யம் வரும். நஷ்டஸ்ம்ருதிரபி இத்யாதிகள் ஸ்ரீகீதையில் அஷ்டமாத்யாயத்திலும், யம் யோகிந: ப்ராணவியோக காலே யத்நேந விநிவேசயந்தி இத்யாதிகளிலும் ஸ்வயத்நலாத்யமாக விதித்த கட்டளையிலே உபாயமாக அந்திமஸ்ம்ருதி வேண்டாவென்கின்றன என்று சில ஆசார்யர்கள் அநுஸந்திப்பார்கள். "கேவலம் மதீயயைவ தயயா" என்றே இங்கு அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - சரணாகதிகத்யம் (சூர்ணை 21) - சரீர பாத ஸமயே து கேவலம் மதீயயைவ தயயா அதிப்ரபுத்தோ மாமேவாவலோகயந் அப்ரச்யுத பூர்வஸம்ஸ்கார மநோரத: - உனது சரீரம் விழும் நேரத்தில், உனக்கு எனது தயை காரணமாக முழுமையான ஞானம் உண்டாகும்; எனது திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைக் காண்பவனாக, "எம்பெருமானே உயர்ந்த பலன்" என்பதான உனது ஆசையும் நினைவும் கைகூடும் - என்பது போன்ற வரிகள் கடந்த பத்தியில் கூறப்பட்ட விஷயங்களுக்கு முரணாகாதபடி பொருள் கொள்ளப்பட வேண்டும். ஒரு சில ஆசார்யர்கள் அந்த கத்யவரிக்கு "உயிர்பிரியும் நேரத்தில் எம்பெருமானைக் குறித்த

எண்ணம் உண்டாகவேண்டும் என்று ப்ரபத்தியின்போது செய்கின்ற வேண்டுதலே அந்த வரியால் உரைக்கப்பட்டது” என்று பொருள் கொள்வர். இந்தக் கருத்தை ஏற்க இயலாது. ஏன்? உயிர் பிரிகின்ற நேரத்தில் ஏதோ ஒரு எண்ணம் கண்டிப்பாக உண்டாகும், அப்படி உண்டாகும் எண்ணம் ஏதோ ஒரு பொருளைக் குறித்தே இருக்கும். இவ்விதம் எண்ணப்படும் பொருளானது எம்பெருமாள் நீங்கலாக வேறு ஏதேனும் ஒன்றாக இருந்தால் கீதை (8-6) - யம் யம் வாபி ஸ்மரந் பாவம் - எந்தனை எண்ணியபடி சரீரம் விடுகிறானோ, அதனையே அடைகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப விபரீதத்தில் கொண்டுவிடக்கூடும். ஆகவே ப்ரபந்நன் ப்ரபத்தியை ”அந்திமகாலத்தில் எம்பெருமாளை எண்ணவேண்டும்” போன்றதான வேண்டுதல்கள் இன்றிச் செய்தாலும், அவனுக்கு எம்பெருமாளைப் பற்றிய எண்ணங்கள் அந்த நேரத்தில் உண்டாகிவிடும் என்பதே அந்த கத்ய வரிக்கான பொருளாகும். இப்படியாக அந்திம நேரத்தில் எம்பெருமாளை எண்ணுதல் என்பது பற்றி கீதையின் எட்டாவது அத்தியாயத்திலும், மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (46-143) - யம் யோகிந: ப்ராணவியோக காலே யத்நேந விநிவேசயந்தி - யோகிகள் தங்களது அந்திம நேரத்தில் எந்த எம்பெருமாளை மிகவும் கடினப்பட்டு எண்ணுகிறார்களோ, அவனைப் பீஷ்மர் தனது கண்களின் முன்பாகப் பார்த்தபடி மரணம் அடைந்தார் - என்றும் கூறுவது காண்க. ஆகவே இத்தகைய எண்ணமானது உபாயமாக ப்ரபந்நனுக்கு விதிக்கப்படவில்லை என்றாகிறது. இத்தகைய எண்ணம் எம்பெருமானின் தயை காரணமாகவே உண்டாகும் என்பதை கத்யத்தில் - கேவலம் மதீயயைவ தயயா - எனது தயையால் மட்டுமே - என்றது காண்க.

மூலம் - அந்திம ஸ்ம்ருதியாவது வாகாதிகள் உபசாந்தமானால் மநஸ்ஸு உபசாந்தமாவதற்கு முன்பே பிறப்பதொரு ஸ்ம்ருதி. இது அருகிருந்தார்க்குத் தெரியாது. த்ருச்யதே ஹி வாகிந்த்ரிய உபரதே அபி மந: ப்ரவ்ருத்தி: என்கிற பாஷ்யமும் ஏதேனும் ஒரு லிங்கத்தாலே ஒரு மந: ப்ரவ்ருத்தி இவனுக்கு உண்டென்று அறிகிறவளவைச் சொல்லுகிறது. தனக்குச் சில வ்யாத்யாத்யவஸ்தைகளிலே கண்டபடியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். ஆனபின்பு பகவத்விஷயத்தில் அந்திமஸ்ம்ருதி முக்தராகிறவர்க்கும் மோக்ஷம் கொடுக்கிறவர்க்கும் தெரியுமித்தனை.

விளக்கம் - இப்படியாகக் கூறப்படும் “அந்திமஸ்ம்ருதி” என்றால் என்ன? வாக்கு முதலான செய்கைகள் அடங்கும்போது, மனதிலிருந்து உண்டாகும் எண்ணங்கள் அனைத்தும், மனம் அடங்குவதற்கு முன்பாக அடங்கிவிடுகின்றன. இதுவே இங்கு உணர்த்தப்படுகிறது. ஆனால் இதனை அருகில் உள்ளவர்களால் அறிய இயலாது. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் (4-2-1) - த்ருச்யதே ஹி வாகிந்த்ரிய உபரதே அபி மந: ப்ரவ்ருத்தி: - மரணம் அடையும் நேரத்தில் வாக் இந்த்ரியம் தனது செயல்பாட்டை இழந்த பின்னரும் மனம் தொடர்ந்து இயங்குவதைக் காண முடிகிறது - என்று கூறியது

ஏன் என்றால், மனதி இயக்கம் என்பது செய்கைகள் மூலம் உணர இயலும் என்பதால் ஆகும். தனக்கு நோய்வாய்ப்பட்ட காலங்களில் உண்டான அனுபவத்தின் மூலம் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். ஆகவே அந்திமஸ்மருதி என்பது முக்தி பெற்றவனுக்கும், அவனுக்கு மோசஷம் அளித்த எம்பெருமானுக்கும் மட்டுமே தெரியும்.

மூலம் - இதுக்கு அநந்தரம் யோகிகளோடும் அயோகிகளோடும் வாசியற ஹார்த்தனான பரமாத்மாவின் பக்கலிலே விசர்மிக்குமளவும் ஸுஷுப்திதூல்யமாயிருக்கும். இவ்வவஸ்தையைப் பற்றக் காஷ்ட பாஷாண ஸந்நிபம், நஷ்ட ஸ்மருதிரபி என்றும், "நினைக்கமாட்டேன்" என்றும் சொல்லுகிறது என்றால் ப்ரபந்நாதிகாரிக்கு விசேஷித்து ஓரதிசயம் சொல்லிற்றாகாது. இதுக்கு மேல் மத்த: ஸ்மருதிர்ஜ்ஞாந மபோஹநம் ச என்கிற ப்ராஜ்ஞனுணர்த்த தத்ப்ரகாசிதவாரனாய்க் கொண்டு ப்ரஹ்மநாடியிலே ப்ரவேசித்தால் பின்பு காலதத்வமுள்ளதனையும் ஒரு பகலாயுணர்த்தியேயாம்.

விளக்கம் - அதன் பின்னர் யோகியுடையதாக இருந்தாலும் சரி, யோகி அல்லாதவனுடையதாக இருந்தாலும் சரி, ஆத்மாவானது இதயத்தில் வாசம் செய்யும் பரமாத்மாவின் பக்கம் ஓய்வெடுக்கும். இந்த நிலை கனவுகள் அற்றதான ஆழ்ந்த உறக்கம் போன்றதே ஆகும். மேலே வராஹ புராண வரிகளும், பெரியாழ்வார் திருமொழி வரிகளும் அந்திமஸ்மருதியைக் கூறாமல் ஆழ்ந்த உறக்கத்தைக் கூறியிருக்கலாம் அல்லவோ என்ற சந்தேகம் எழலாம். இவ்விதம் கொண்டால் ப்ரபந்நனுக்கு எந்த ஒரு மேன்மையும் கூற இயலாது அல்லவோ? ஆகவே அவை அந்திமஸ்மருதியைக் கூறுவதாகவே கொள்ளவேண்டும். அதன் பின்னர் கீதை (15-15) - மத்த: ஸ்மருதிர்ஜ்ஞாந மபோஹநம் ச - அனைத்து நினைவுகளும் என்னிடமிருந்தே உண்டாகின்றன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்தும் அறிந்தவனான எம்பெருமானால் அந்த முக்தாத்மாவிற்குத் தத்வஞானம் உண்டாகிறது. இந்த ஞானத்தால் ஒளி அளிக்கப்பட்ட அந்த ஜீவன் ப்ரஹ்மநாடியில் நுழைகிறான்.

நன்னிலமாமது நற்பகலாமது நன்னிமித்தம்
என்னலுமாமது யாதானுமா மங்கடியவர்க்கு
மின்னிலைமேனி விடும் பயணத்து விலக்கிலதோர்
நன்னிலையா நடுநாடி வழிக்கு நடைபெறவே.

பொருள் - மின்னல் போன்று சட்டென்று தோன்றி மறைவதான இந்த சரீரத்தை விட்டு, பரமபதம் கொண்டு சேர்ப்பதால் சிறந்த தன்மை கொண்டதும், அனைத்து நாடிகளின் நடுவில் உள்ளதும் ஆகிய ப்ரஹ்மநாடியின் வழியே, ப்ரபந்நன் ஒருவன்

செல்வதற்கு எந்த கால, தேச கட்டுப்பாடும் இல்லை. அவன் அவ்விதம் புறப்படும் இடமே சிறந்த இடம், புறப்படும் நாளே சிறந்த நாள் ஆகும்.

தஹரகுஹரே தேவஸ்திஷ்டந் நிஷ்த்வர தீர்க்கிகா
நிபதித நிஜாபத்யாதித்ஸாவதீர்ண பித்ருக்ரமாத்
தமநிமிஹ நஸ்தஸ்மிந் காலே ஸ ஏவ சதாதிகாம்
அக்ருதக புர ப்ரஸ்தாநார்த்தம் ப்ரவேசயதி ப்ரபு:

பொருள் - சேறு நிறைந்த கிணற்றில் விழுந்த தனது குழந்தையை எடுக்கவேண்டும் என்று ஒரு தகப்பன் எவ்விதம் இறங்குவானோ அது போன்று அனைத்து வல்லமையும் பெற்றவனாகிய எம்பெருமான், இதயத்தாமரை என்பதான தஹரா என்னும் ஆகாசத்தில் நிற்கிறான். அந்திம நேரத்தில், அவனே நம்மை என்றும் உள்ளதான ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்கு இட்டுச் செல்வதற்காக, நூற்று ஒன்றாவது நாடியில் இந்த உலகில் உள்ளபோது நுழையும்படிச் செய்கிறான்.

நிர்யாணாதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 36)

84. பெரியவுடையாரும் பிள்ளை திருநறையூரரையும் உடம்பையுபேசுஷித்தார்கள்; சிந்தயந்திக்குடம்பு தன்னடையே போயிற்று.

வ்யாக்யானம் - (பெரியவுடையாரும் பிள்ளை திருநறையூரரையும் உடம்பையுபேசுஷித்தார்கள்) ஸ்ரீஜடாயு மஹாராஜரை பெரியவுடையார் என்றாய்த்து நம் முதலிகளருளிச்செய்வது. இவர்தாம், பஞ்சவடியிலே பெருமாளெழுந்தருளி தம்மையங்கீகரித்து “இஹ வத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே ஸார்த்தமேதேந பசுஷிணா” என்றவன்று தொடங்கி திருவடிகளுக்கு மிகவும் பரிவராய், பெருமாளெழுந்தருளியிருக்கிற திவ்யாச்ரமத்துக் காஸந்நமாக வர்த்தியா நிற்கச்செய்தே, அசிந்திதமாக ராவணன் வந்து பிராட்டியைப் பிரித்துக்கொண்டு போக, அப்போது பிராட்டி இவரையொரு வருஷத்தின் மேலே கண்டு “என்னை யிவனிப்படி யபஹரித்துக் கொண்டு போகாநின்றான்” என்று இவர் பேரைச் சொல்லிக்கூப்பிட, உறங்குகிறவிவர் அந்த ஆர்த்த த்வநியைக் கேட்டுணர்ந்து, ராவணன் கொண்டு போகிறபடியைக் கண்டு “உனக்கிது தகாதுகாண்” என்று தர்மோபதேசம் பண்ணினவளவில் அவன் கேளாமையாலே, “நம் ப்ராணனோடேயிது கண்டிருக்கக் கடவோமல்லோம், யுத்தம் பண்ணி மீட்குதல், இல்லையாகில் முடிதல் செய்யக் கடவோம்” என்று அத்யவஸித்து, அதிபல பராக்ரமராகையாலே யவனோடே மஹாயுத்தத்தைப் பண்ணி, அவன் கையாலேயடிப்பட்டு விழுந்து தந்திருமேனியை விட்டாரிறே.

விளக்கம் - ஸ்ரீஜடாயு மஹாராஜரைப் பெரியவுடையார் என்றே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அழைப்பார்கள். பஞ்சவடியில் இராமன் எழுந்தருளியபோது லக்ஷ்மணனிடம் இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (15-19) - இஹ வத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே ஸார்த்தமேதேந பசுஷிணா - பறவைகளின் அரசனாகிய இந்த ஜடாயுவுடன் நான் இங்கே வசிக்கப்போகிறேன் - என்றான். இவ்விதமாகத் தன்னை ஏற்றுக்கொண்ட இராமனின் திருவடிகளில் ஜடாயு மிகவும் அன்புடன் விளங்கினார். இராமன் வசித்து வந்த பர்ணசாலைக்கு மிகவும் அருகில் தானும்

வசிந்து வந்தார். அப்போது சற்றும் எதிர்பாராமல் இராவணன் வந்து சீதையைப் பிரித்துக்கொண்டு சென்றான். அந்த நேரத்தில் ஜடாயு ஒரு மரத்தின் மீது அமர்ந்துள்ளதைக் கண்ட சீதை, "என்னை இவ்விதமாக இவன் அபகரித்துச் செல்கிறான்" என்று இவரது பெயரைக் கூறி அழைத்தாள். உறங்கிக் கொண்டிருந்த ஜடாயு சீதையின் அந்த துயர ஓசை கேட்டு விழித்தவராக, இராவணன் சீதையைக் கொண்டு செல்வதைக் கண்டார். அப்போது இராவணனிடம், "இந்தச் செயல் உனக்கு ஏற்படையது அல்ல" என்று தர்மஉபதேசம் செய்தார். அதனை இராவணன் கேட்கவில்லை. உடனே ஜடாயு தனது மனதில், "நாம் உயிரோடு உள்ளவரை இதனைக் காணமாட்டோம். யுத்தம் செய்து சீதையை மீட்போம். இல்லையேல் யுத்தத்தில் உயிரைவிடுவோம்", என்று முடிவு செய்தார். மிகுந்த வலிமை மற்றும் வீரம் கொண்டவர் என்பதால் இராவணனுடன் கடும் யுத்தம் செய்தார். அவன் கையால் அடிப்பட்டு விழுந்து தனது திருமேனியை விட்டார்.

வ்யாக்யானம் - பிள்ளை திருநறையூரையை ஸ்குடும்பமாக திருநாராயணபுரத்தில் வேதநாராயணப் பெருமாளை ஸேவிக்கச் சென்று புகுந்தவளவிலே பரஸமயிகள் அந்தக் கோயிலிலே அக்நி ப்ரகேஷபத்தைப் பண்ண, உள்ளூர் நின்றவர்களெல்லாரும் புறப்பட்டோடிப் போகச்செய்தே, அந்த வெம்பெருமாள் திருமேனிக் கழிவு வருகிற படியைக் கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாத ப்ரேமாதிசயத்தாலே தாமுமொக்க முடிவதாக வத்யவஸித்து இவர் நிற்கையாலே பிள்ளைகளும் இவரை விட்டுப் போகோம் என்று நிற்க, அவர்களும் தாமும் கூடவதுக்குள்ளே நின்று திருமேனியை விட்டாரென்று ப்ரஸித்தமிறே.

விளக்கம் - பிள்ளை திருநறையூரையை தனது குடும்பத்துடன் திருநாராயணபுரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள வேதநாராயணப் பெருமாளைச் சேவிக்கச் சென்றார். அப்போது மற்ற சமயத்தினர் அந்தக் கோயிலுக்குத் தீ வைத்தனர். அந்தக் கோயிலுக்குள் நின்றிருந்த அனைவரும் அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஓடினர். எம்பெருமானின் திருமேனிக்கு அழிவு உண்டாவதைக் கண்டு அரையரால் பொறுக்க இயலவில்லை. அவன் மீது கொண்ட அன்பின் மிகுதி காரணமாகத் தானும் அவனது திருமேனியுடன் முடிந்து போவது என்று முடிவு செய்து அங்கே நின்றார். அவரது புத்திரர்களும் அவரைவிட்டு அகல்வதில்லை என்று அங்கேயே நின்றனர். ஆக இப்படியாக இவர்களும் தாமுமாகத் தனது திருமேனியை அங்கேயே விட்டார்.

வ்யாக்யானம் - (சிந்தயந்திக்குடம்பு தன்னடையே போயிற்று) அதாவது "காசித் ஆவஸதஸ்யாந்தே ஸ்தித்வ த்ருஷ்ட்வா பஹிர்குரும் தந்மயத்வேந கோவிந்தம் தத்யௌ மீலிதலோசநா. தச்சித்த விமலாஹ்லாத சக்ஷிண புண்யசயா ததா ததப்ராப்தி மஹாதுக்க விஸீநாசேஷ பாதகா - சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸூதிம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம் -நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா" என்கிறபடியே

திருக்குரவையினன்று திருக்குழலோசையைக் கேட்டு, ஸ்ரீப்ருந்தாவந்தத்தேறப் போவதாகப் புறப்பட்டவளவிலே, குருநர்சந்தாலே போகமாட்டாமல் நின்று க்ருஷ்ணனை த்யாநம் பண்ணி, தக்கதசித்தை யாகையாலே வந்த நிர்மல ஸுகத்தாலும் தத்ப்ராப்தி நிபந்தநமான நிரவதிக துக்கத்தாலும் ப்ரசஹீணாசேஷ புண்யபாபையாய், தத்ஸ்மரணம் செல்லாநிற்க, தத்ப்ராப்த்யலாப க்லேசத்தாலே தரிக்கமாட்டாமல் மூச்சடங்குகையாலே, இவளுக்குத் தானுபேசுஷிக்க வேண்டாதபடி தேஹம் தன்னடையே விட்டுக்கொண்டு நின்றதென்கை.

விளக்கம் - "காசித் ஆவஸதஸ்யாந்தே ஸ்தித்வ த்ருஷ்ட்வா பஹிர்குரும் தந்மயத்வேந கோவிந்தம் தத்யௌ மீலிதலோசநா. தச்சித்த விமலாஹ்லாத சஷிண புண்யசயா ததா தத்ப்ராப்தி மஹாதுக்க விலீநாசேஷ பாதகா - சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸூதிம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம் - நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா" - க்ருஷ்ணனின் குழலோசையைக் கேட்ட சிந்தயந்தி என்னும் ஓர் ஆயர்குலப் பெண் வீட்டை விட்டு வெளியே ஓடிவர முயலும்போது வீட்டில் உள்ள பெரியவர்கள் அங்கு நின்றதன் காரணமாக வர இயலவில்லை; இதனால் அவள் வீட்டில் இருந்தபடியே கண்களை மூடியபடி கோவிந்தனை த்யானித்தாள்; அப்போது க்ருஷ்ணனிடம் வைத்த தூய்மையான மனம் காரணமாக உண்டான தூய்மையான சுகங்களால் தனது புண்ணியங்கள் அனைத்தும் நீங்கும்படியாகச் செய்தாள்; அவனை நேரில் சென்று அடைய இயலாமல் போனதால் உண்டான துக்கத்தின் காரணமாகத் தனது பாவங்களையும் அழித்தாள்; பரப்ரஹ்மமும் உலகின் காரணமாக உள்ளவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனை த்யானித்தபடி, தனது மூச்சை அடக்கி நின்றதால், தன்னை விட்டுச் சரீரம் நீங்கப் பெற்றாள் - என்றது காண்க. ஆயர்பாடியில் அழகிய குழலோசையைக் கேட்டாள். உடனே ஸ்ரீப்ருந்தாவனம் புறப்படத் தயாரானாள். அப்போது வழியில் வீட்டின் பெரியவர்கள் நின்றிருந்ததால் வெளியே கிளம்ப இயலாமல் நின்றாள். அவனிடம் மட்டுமே ஈடுபட்ட தூய்மனம் கொண்டவள் ஆனாள். த்யானம் காரணமாக உண்டான தூய் சுகம் மூலம் தனது புண்ணியங்களையும், அவனைச் சென்று அடைய இயலாமல் போனதால் உண்டான துக்கம் மூலமாகத் தனது பாவங்களையும் அழித்தாள். அவனுடைய நினைவிலேயே நிலைநின்றாள். அவனை அடைய இயலவில்லை என்ற வேதனை தாங்காமல் மூச்சு அடங்கியது. இவளுக்கு வெறுக்கவேண்டும் என்ற நிலை ஏற்படாதபடி இவளது சரீரம் இவளைத் தானாகவே விட்டது.

85. உபாயத்துக்கு, சக்தியும் லஜ்ஜையும் யத்நமும் குலைய வேணும்; உபேயத்துக்கு ப்ரேமமும் தன்னைப் பேணாமையும் தரியாமையும் வேணும்.

அவதாரிகை - ஆக இப்படி நிதர்சநபூதர்படிகளைச் சொல்லி, இனி யிவர்களைப்போலே யிருக்கவேணுமென்றதின் கருத்தையருளிச் செய்கிறார் (உபாயத்துக்கு) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

விளக்கம் - இப்படியாக உண்மையாகவே நடந்தவற்றைக் கூறி, “இனி இவர்கள் போன்று இருத்தல் வேண்டும்” என்ற கருத்தை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உபாயத்துக்கதிகாரியாம்போது, தன்னுடைய ரக்ஷணம் தானே பண்ணிக்கொள்ளுகைக்குறுப்பான சக்தியும், தான் பரிக்ரஹிக்கிற உபாயத்துக்கு விரோதிகளானவற்றை விடுமளவில் நாட்டார் சிரிக்குமதுக்குக் கூசும் லஜ்ஜையும், தன் பாரதந்தர்ய விரோதியான ஸ்வயத்நமும் கைவிடவேணும்; உபேயத்துக் கதிகாரியாம்போது, சேஷியைப் பிரியாதே நின்று எல்லாவடியுமே மவனேவினபடி செய்ய வேணுமென்னும் ப்ரேமமும், அத்தலைக்கொரு தீங்குவரில் அது கண்டாற்ற மாட்டாமல் தன்னுடம்பை யுபேசஷிக்கையும், தத்விக்ரஹாநுபவாலாபத்தில் தரித்திருக்க மாட்டாமல் மூச்சடங்கும்படியாகையும் வேணுமென்றபடி. ஆகையாலே, அவர்களைப் போலேயிருக்கையாவது - இவ்வதிகாரங்களை யுடையராகை யென்று கருத்து.

விளக்கம் - உபாயத்திற்கு அதிகாரியாகும்போது - தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக்கொள்ள உதவியாக உள்ள சக்தி, தான் கைக்கொள்ளும் உபாயத்திற்கு விரோதிகளாக உள்ளவற்றைக் கைவிடும்போது அதனைக்கண்டு உலகில் உள்ளவர்கள் சிரித்தால் கொள்ளும் வெட்கம், தனது பாரதந்தர்யத்திற்கு விரோதியாக உள்ள தனது முயற்சிகள் - ஆகிய அனைத்தையும் கைவிடவேண்டும். உபேயத்திற்கு அதிகாரியாகும்போது - எஜமானனாகிய எம்பெருமானை விட்டு அகலாமல் அனைத்து அடிமைத் தொழில்களையும் அவனது ஆணைக்கு ஏற்பச் செய்யவேண்டும் என்றுள்ள அன்பு, அவனுக்கு ஏதேனும் தீமை உண்டானால் அதனைக் கண்டு பொறுத்துக்கொள்ள இயலாமல் தனது உடலையும் வெறுத்தல், அவனது விக்ரஹத்தை அனுபவிக்க இயலாதபோது தாங்க இயலாமல் மூச்சு அடங்குவது - என்று இருத்தல் வேண்டும். ஆக சூர்ணை 84-ல் கூறியவர்கள் போல் இருப்பது என்பது, இந்தச் சூர்ணையில் கூறப்பட்டது போன்று இருத்தல் ஆகும்.

86. இவனுக்கு வைதமாய் வருமதிநே த்யஜிக்கலாவது, ராகப்ராப்தமாய் வருமது த்யஜிக்கவொண்ணாதிநே.

அவதாரிகை - “விஷ்ணோ: கார்யம் ஸமுத்திச்ய தேஹ த்யாகோ யதா க்ருத: ததா வைகுண்டமாஸாத்ய முக்தோ பவதி மாநவ” என்று ஆக்நேய புராணத்திலும்,

“தேவகார்ய பரோ பூத்வா ஸ்வாம் தநும் ய: பரித்யஜேத் ஸயாதி விஷ்ணு ஸாயுஜ்யமபி பாதக க்ருந் நர:” என்று வாயவ்யத்திலும், “ரங்கநாதம் ஸமாச்சரித்ய தேஹத்யாகம் கரோதிய: தஸ்ய வம்சேம்ருதாஸ் ஸர்வே கச்சந்த்யாத்யந்திகம் லயம்” என்று வாமநீயத்திலும் சொல்லுகையாலும், விசேஷித்து ஆச்வமேதிக பர்வத்தில் வைஷ்ணவ தர்மசாஸ்த்ரத்தில் பஞ்சமாத்யாயத்திலே “அக்நி ப்ரவேசம் யச்சாபி குருதே மத்கதாத்மநா ஸ யாத்யக்நி ப்ரகாசேந விமாநேந மமாலயம், ப்ராணாம்ஸ் த்யஜதி யோ மர்த்யோ மாம் ப்ரபந்நோ ப்யநாசகம் பாலஸூர்ய ப்ரகாசேந வ்ரஜேந் யானேந மத் க்ருஹம்” என்று பகவான் தானேயருளிச் செய்கையாலும், இப்படி மோக்ஷ ஸாதனமாகச் சொல்லப்படுகிற பகவதர்த்தமானே ஸ்வதேஹ த்யாகம் அநந்ய ஸாதனனான விவனுக்கு த்யாஜ்யமன்றோ, ப்ரபந்நராயிருக்கிற பிள்ளை திருநறையூரையரித்தை யநுஷ்டிப்பா னென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இவனுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆக்நேய புராணம் விஷ்ணோ: கார்யம் ஸமுத்திச்ய தேஹ த்யாகோ யதா க்ருத: ததா வைகுண்டமாஸாத்ய முக்தோ பவதி மாநவ - மஹாவிஷ்ணுவின் காரியத்தை எண்ணியபடியே எப்போது சரீரம் விடப்படுகிறதோ அப்போதே அந்த ஜீவன் ஸ்ரீவைகுண்டம் அடைந்து முக்தன் ஆகிறான் - என்றது. வாயுபுராணம் தேவகார்ய பரோ பூத்வா ஸ்வாம் தநும் ய: பரித்யஜேத் ஸயாதி விஷ்ணு ஸாயுஜ்யமபி பாதக க்ருந் நர: - யார் ஒருவன் தேவகாரியத்தைச் செய்பவனாக தனது சரீரத்தை விடுகிறானோ, அவன் பாவங்கள் செய்திருந்தாலும் விஷ்ணுலோகம் அடைகிறான் - என்றது. வாமநபுராணம் - ரங்கநாதம் ஸமாச்சரித்ய தேஹத்யாகம் கரோதிய: தஸ்ய வம்சேம்ருதாஸ் ஸர்வே கச்சந்த்யாத்யந்திகம் லயம் - எந்தப் பயனும் எண்ணாமல் யார் ஒருவன் ஸ்ரீரங்கநாதனை அடைந்து தனது சரீரத்தை விடுகிறானோ அவனது வம்சத்தில் இருந்து போன அனைவரும் மோக்ஷம் அடைகின்றனர் - என்றது. ஆச்வமேதிக பர்வம், வைஷ்ணவ தர்ம சாஸ்த்ரம் ஐந்தாம் அத்யாயத்தில் - அக்நி ப்ரவேசம் யச்சாபி குருதே மத்கதாத்மநா ஸ யாத்யக்நி ப்ரகாசேந விமாநேந மமாலயம், ப்ராணாம்ஸ் த்யஜதி யோ மர்த்யோ மாம் ப்ரபந்நோ ப்யநாசகம் பாலஸூர்ய ப்ரகாசேந வ்ரஜேந் யானேந மத் க்ருஹம் - என்னிடம் மனதை வைத்து யார் ஒருவன் தீயில் முழுகுகிறானோ அவன் தீ போன்று ப்ரகாசத்துடன் கூடிய விமானத்தில் பரமபதம் அடைகிறான்; எந்த ஒருவன் தனது பாரம் முழுவதையும் என்னிடம் வைத்தவனாக இறக்கிறானோ, அவன் இளஞ்சூரியன் போன்று மின்னும் விமானம் ஏறி, நாசம் இல்லாத பரமபதம் அடைகிறான் - என்று எம்பெருமான் தானே அருளிச்செய்தான். ஆக இவற்றின் மூலம் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகக் கூறப்படும் எம்பெருமான் விஷயமாக சரீரத்தை விடுதல் என்பது, மற்ற ஸாதனங்கள் எதனையும் கைக்கொள்ளாத ப்ரபந்நனால் கைவிடத்தக்கது அல்லவோ? இப்படி உள்ளபோது ப்ரபந்நராக உள்ள பிள்ளை திருநறையூர் அரையர் இந்தச் செயலை ஏன் செய்தார் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது "இதம் குர்யாத்" என்று ஒரு விதிப்ரயுக்தமாய் வருமதிநே ப்ராப்தா ப்ராப்த விவேகம் பண்ணியிவனுக்குக் கைவிடலாவது; அங்ஙனன்றிக்கே, தன் விரஹத்திலாற்றப் போகாதபடி போக்யமுமாய் ப்ராப்தமுமான விஷயத்தில் ராகப்ரயுக்தமாய் வருமது வருந்தியும் கைவிடப்போகாதிநே யென்கை.

விளக்கம் - செய்யத்தக்கது எது, தள்ளத்தக்கது எது என்று அறிந்து, ப்ரபந்நனால் "இதம் குர்யாத் = இதனைச் செய்" போன்ற விதி வாக்கியங்களால் வருபவை மட்டுமே தள்ளக்கூடியதாக இருக்கும். ஆனால் எம்பெருமானைப் பிரிந்த பிரிவின்போது தாங்க இயலாமல், இனிமையானவனும் அடைவதற்கு ஏற்றவனும் ஆகிய எம்பெருமான் விஷயத்தில் ஆசையின் அடிப்படையில் வருவதே அரையர் செய்த செய்கை ஆகும். இது போன்றவை மிகவும் கடினப்பட்டு கைவிட முயற்சித்தாலும் இயலாது.

87. உபாயத்வநுஸந்தாநம் நிவர்த்தகம்; உபேயத்வநுஸந்தாநம் ப்ரவர்த்தகம்.

அவதாரிகை - வைதமாய் வருமளவில் ஸுத்யஜமாய், ராகப்ராப்தமாய் வருமளவில் துஸ்த்யஜமாவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உபாயத்வ) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - சாஸ்த்ரம் மூலமாக உண்டாகின்ற விதிகளை எளிதில் தள்ளும்படியாகவும், ஆசை காரணமாக உண்டாவதை எளிதில் கைவிட இயலாதபடியும் எவ்விதம் நிகழ்கிறது என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உபாயத்வநுஸந்தாநம் நிவர்த்தகம்) என்றது, வைதமாய் வரும் தசையில் தேஹ த்யாக ரூப ப்ரவ்ருத்தியிலுபாயத்வநுஸந்தாநம் நடக்கையாலே, அவ்வநுஸந்தாநமிவனை ஸாதநதயா ஸம்ப்ரதிபந்நமான இத்தேஹ த்யாக ரூப ப்ரவ்ருத்தியில் நின்று மீளுவிக்குமென்றபடி. (உபேயத்வநுஸந்தாநம் ப்ரவர்த்தகம்) என்றது, ராகப்ராப்தமாய் வரும் தசையில், இவ்விஷயத்துக்கு ஹாநி வரக்கண்டிருப்பதில் முடிகையே நல்லது என்று தேஹ த்யாகந்தன்னை புருஷார்த்தமாக வநுஸந்திக்கையாலே, அவ்வநுஸந்தாநமிவனையதிலே மூளுவிக்குமென்றபடி. அன்றிக்கே, வைதமாய் வரும்போது, பகவத் விஷயத்திலுபாயத்வநுஸந்தாநம் இதுக்கு நிவர்த்தகமாம்; ராக ப்ராப்தமாய் வரும்போது, அவ்விஷயத்தில் உபேயத்வநுஸந்தாநமிதுக்கு ப்ரவர்த்தகமா மென்னவுமாம்.

விளக்கம் - "உபாயத்வநுஸந்தாநம் நிவர்த்தகம்" என்பது என்ன? சாஸ்த்ரம் மூலமாக உண்டாகின்ற விதிகளில், "சரீரத்தைக் கைவிடுதல்" என்பதில் அந்தச் செயல் உபாயம் என்று எண்ணிவிடக்கூடிய தன்மை உண்டு; ஆகவே அந்த அந்த எண்ணம் காரணமாக இவன் அந்தச் செயலில் ஈடுபடாமல் இருந்துவிடுவான்.

“உபேயத்வாநுஸந்தாநம் ப்ரவர்த்தகம்” என்பது என்ன? ஆசை காரணமாக உண்டாகின்ற செயல்களில் - எம்பெருமானுக்குத் தீமை உண்டாகும்போது அதனைக் கண்டவுடன் உயிரை விடுதலே நன்மை என்று சரீரத்தை விடுதல் என்பதை ஒரு பேறாக எண்ணும்போது, அந்த எண்ணம் அந்தச் செயலில் அவனை ஈடுபடுத்திவிடும். அல்லது சாஸ்த்ரம் மூலமாக வரும்போது பகவானே உபாயம் என்ற எண்ணம் அந்தச் செயலில் இருந்து மீட்டுவிடும்; ஆசை காரணமாக வரும்போது பகவானே உபாயம் என்ற எண்ணம் அந்தச் செயலில் நிலைநிறுத்திவிடும் எனலாம்.

88. அப்ராப்த விஷயங்களிலே ஸக்தனானவன் அது லபிக்கவேணும் என்றிரா நின்றால், ப்ராப்த விஷயப்ரவணனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிடே.

அவதாரிகை - இப்படியொரு ஸாதந புத்த்யாவன்றிக்கே, தத் விஷய ப்ராவண்யாதி சயத்தாலே ஸ்வதேஹத்தை விடும்படியான நிலை விளையக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அப்ராப்த) இத்யாதி.

விளக்கம் - எம்பெருமானை எண்ணியபடியே சரீரத்தை விடுதல் என்பது மோக்ஷ ஸாதனம் என்ற எண்ணம் காரணமாகவே ஒருவன் சரீரத்தை விடக்கூடும். இவ்விதம் அல்லாமல் எம்பெருமான் மீது உள்ள ஆசை காரணமாக சரீரத்தை விரும்பியதான நிலை உண்டாகுமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸ்வரூப ப்ராப்தமல்லாத ஹேயவிஷயங்களிலே ப்ரவணனானவன், தன்னையழிய மாறியாகிலும் அவ்விஷயத்தை லபிக்கவேணுமென்று ஸ்வதேஹ த்யாகத்திலே ப்ரவர்த்தியா நின்றால் ஸ்வரூப ப்ராப்தமான விலக்ஷண விஷயத்திலே ப்ரவணனானவனுக்கு, அவ்விஷயத்தைப் பற்றித் தன்னையழிய மாறுகையாகிறவிது கூடுமென்னுமிடம் கிம்புநர் ந்யாயஸித்தமன்றோவென்கை. ஒரு வேச்யையளவிலேயொருவன் அதிஸக்தனாய்க்கொண்டு போருமவனாய், அவளுக்கு வ்யாதி கனக்கவந்தவளவிலே “இவள் ஆறியெழுந்தவறே நான் என் தலையையரிந்து தருகிறேன்” என்றொரு தேவதைக்கு ப்ரார்த்தித்து, பின்பு தலையையரிந்து கொடுப்பது செய்தானென்று ப்ரஸித்தமிடே.

விளக்கம் - தனது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாக இல்லாத தாழ்வான விஷயங்களில் நாட்டம் கொண்ட ஒருவன், தனது சரீரம் அழியும் என்றாலும் துணிந்து அந்த விஷயங்களில் ஈடுபடவேண்டும் என்று எண்ணுகிறான். இதன் விளைவாக தனது சரீரத்தை விடுகின்ற நிலைக்கும் செல்கிறான். அற்பமான விஷயத்தைக் குறித்தே இப்படி உள்ளபோது, தனது ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான எம்பெருமான் விஷயத்தில் மிகுந்த ப்ரேமை கொண்ட ஒருவன்

எம்பெருமானுக்காகத் தன்னை அழித்துக்கொள்வது என்பது நிகழும் என்பதை மீண்டும் தனியாகக் கூறவேண்டுமோ? ஒரு வேசி மீது மிகுந்த காதல் கொண்ட ஒருவன் அவளுக்கு உள்ள நோயைக் கண்டான். உடனே அவன், "இவளது நோய் குணமானால் எனது தலையை அளிக்கிறேன்", என்று ஒரு தெய்வத்திடம் வேண்டினான். அந்த நோய் நீங்கியவுடன், தான் கூறியது போன்று, தனது தலையை அறுத்து அளித்தான் என்பது மிகவும் ப்ரஸித்தமான நிகழ்வாகும்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 46)

1-3-3. அமைவுடை யறநெறி முழுவது முயர்வற வுயர்ந்து

அமைவுடை முதல்கெடல் ஒடிவிடை யறநில மதுவாம்

அமைவுடைய யமரரும் யாவையும் யாவருந் தானாம்

அமைவுடை நாரணன் மாயையை யறிபவர் யாரே.

பொருள் - பலனுடன் கூடியுள்ள தர்ம மார்க்கங்கள் அனைத்திலும் உயர்ந்த பலனான ஸ்ருஷ்டி முதலான அனைத்தின் தொடக்கத்தின் எல்லையில் நிற்கின்றஅறிவும் ஆற்றலும் வாய்ந்த நான்முகன் முதலான தேவர்கள், அசேதன பொருள்கள், சேதன பொருள்கள் ஆகிய அனைத்தும் தானே ஆகும்படிப் பொருந்தி நிற்கின்ற நாராயணின் பிறவியின் தன்மையை யார் அறிவார்.

அவதாரிகை - எளியன் என்றார்; எளிமையை ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய்தார்; இவனுடைய அவதார ரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் நிலமல்ல கிடீர் என்கிறார் இதில்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில் எளியவன் என்றார். அடுத்த பாசுரத்தில் அந்த எளிமையை வகைப்படுத்தி அருளிச்செய்தார். இந்தப் பாசுரத்தில் அவனுடைய அவதார ரஹஸ்யம் என்பது யாராலும் அறியக்கூடியது அல்ல என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அமைவுடையறநெறி இத்யாதி) ஒரு தர்மத்தை அநுஷ்டியா நிற்கச்செய்தே, இப்போதே பலம் பெறதொழியிலும் ஒழியும்; இடையிலே சில விக்நங்கள் வரிலும் வரும்; அங்ஙனன்றிகே, சக்ரவர்த்தி, நாலாஹுதி பண்ணி நாலு ரத்நத்தை எடுத்துக் கொண்டாப்போலே பலத்தோடே ஸந்திப்பிக்கக்கடவ தர்மமார்க்கம் எல்லாவற்றாலும், “உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்” என்று ஸர்வேச்வரன் குணங்களால் உயர்ந்திருக்குமாபோலே, “இதுக்கு இவனுக்கு அவ்வருகு ஒருவருமில்லை” என்னும்படி சமைந்திருக்கை.

விளக்கம் - (அமைவுடையறநெறி இத்யாதி) - ஒரு தர்மத்தை செய்யத் தொடங்கும்போதே பலன் இல்லாமல் நிற்கக்கூடும். தொடங்கி சில நாட்கள் கழித்து சில தடைகள் உண்டானாலும் உண்டாகலாம். அல்லது நான்கு யாகங்கள் செய்து, நான்கு இரத்தினங்களைப் பெற்ற தசரதசக்ரவர்த்தி போன்றும், பலனுடன் சேர்க்கவல்ல தர்ம வழிகள் அனைத்தாலும் "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்" என்று ஸர்வேச்வரன் தனது குணங்களால் உயர்ந்திருப்பது போன்று ஒரு சிலருக்கு, "இந்தத் தர்மத்தில் இவனுக்கு மேலாக யாரும் இல்லை" என்றும் அமையலாம்.

வ்யாக்யானம் - (அமைவுடை முதல் இத்யாதி) ப்ரஹ்மா ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணினால் "ஸர்வேச்வரனோ!" என்று சங்கிக்கவேண்டும்படியிருக்கை. இப்படி சமைவையுடைத்தான ஸ்ருஷ்டி என்ன, அப்படியிருந்துள்ள ஸம்ஹாரமென்ன, இடையொடிவு என்ன, இடை - இடையிலே - நடுவே, ஒடிவு - ஸம்ஹாரம்; அவாந்தர ஸம்ஹாரம் என்றபடி; இவை (அறநிலமதுவாம்) இவை தங்களுக்கு நிலையிட்டுக்கொடுத்த ஸர்வேச்வரனையும் மறுத்துக் கேள்விகொள்ள வேண்டாதபடி மிகவும் விதேயமாம்படி சமைந்த ப்ரஹ்மாதிகளும். (யாவையும்) அசேதநங்களும். (யாவரும்) சேதநரும்.

விளக்கம் - (அமைவுடை முதல் இத்யாதி) - நான்முகன் உலகைப் படைத்தால் "ஸர்வேச்வரனோ" என்று ஐயம் கொள்ளும்படி இருத்தல். இப்படியாக இருக்கின்ற படைப்பு, அழித்தல், இடையிலே ஸம்ஹாரம் போன்றவை என்ன. (அறநிலமதுவாம்) - இப்படி இருக்கின்ற ஸ்ருஷ்டி, ஸம்ஹாரம் முதலான செயல்களை தங்களுக்கு ஏற்படுத்தி கொடுத்த ஸர்வேச்வரனையும் மறுத்துக் கேள்வி கொள்ள வேண்டாதபடி மிகவும் உரிமையாக சமைந்த நான்முகன் முதலான தேவர்கள். (யாவையும்) - அசேதனங்களும். (யாரும்) - சேதனங்களும்.

வ்யாக்யானம் - (தானாம் அமைவுடை நாரணன்) சேதநாசேதநங்களெல்லாம் தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே ப்ரகாரமாய் அந்வயிக்கும்படியான சமைவையுடையனாகையாலே நாராயணன் என்னும் திருநாமத்தையுடையவனுடைய. (மாயையை அறிபவர் யாரே) இவனுடைய அவதார ரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமல்ல என்கிறார். ப்ரகாரியான தான் - ப்ரகாரமான வஸ்துவிலே ஒன்று, "என் மகன்" என்று அபிமாநிக்குபடி வந்து பிறந்த இவ்வாச்சர்யம் ஒருவர்க்கும் நிலமல்ல என்கிறார். (தானாம் அமைவுடை நாரணன்) ஒருவன் ஒருவனை "உனக்கு ஜீவநம் என்ன வேணும்" என்றால், தன் புத்ராதிகளையும் கூட்டிக்கொண்டு "எனக்கு கலநெல்லு வேணும்" என்னாநின்றானிறே; அப்படியே இவை அடங்கலும் தன் அஹம் சப்தத்துக்குள்ளே அடங்கி, தான் இவற்றுக்கு அபிமாநியாயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (தானாம் அமைவுடை நாரணன்) - சேதனம் மற்றும் அசேதனம் ஆகிய அனைத்தும் "தான்" என்ற சொல்லுக்குள்ளே விசேஷணங்களாய் சேர்கின்ற சமைவை உடையவன் என்பதால் நாராயணன் என்னும் திருநாமத்தைக் கொண்டவன். இவனுடைய அவதார ரஹஸ்யம் என்பது யாராலும் அறிந்து கொள்ள இயலாத ஒன்று என்கிறார். ப்ரகாரியான க்ருஷ்ணன், ப்ரகரமான வஸ்துவில் ஒன்றான யசோதை "என் மகன்" என்று கூறும்படியாக வந்து பிறந்த இந்த ஆச்சர்யம் யாருக்கும் புரியாத ஒன்று என்கிறார். (தானாம் அமைவுடை நாரணன்) - ஒருவனிடம் ஒருவன், "உனக்கு ஒவ்வொரு மாதமும் பிழைப்பதற்கு என்னவேண்டும்", என்றால், அவன் தனது புத்திரர்கள் முதலானவர்களை அழைத்து வந்து, "எனக்கு கலம் நெல் வேண்டும்", என்பான் அல்லவோ? அப்படியாகவே இவை அனைத்தும் அடங்குவதும், தனது அஹம் என்ற பதத்திற்குள் அடக்கி, தான் இவற்றுக்கு அபிமானியாக உள்ள நிலை கூறப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - (அறிபவர் யாரே) நித்யஸூரிகள் பரத்வாநுபவம் பண்ணுகையாலே அறியார்கள்; ஸம்ஸாரிகள் நாஸ்திகராகையாலே அறியார்கள்; ப்ரஹ்மாதிகள் தந்தாம் அறிவாலே அறியவிருக்கிறவர்களாகையாலே அறியார்கள்; மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றவர்கள் மோஹித்துக் கிடப்பர்கள்; ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞான தானும் "ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்" என்னுமாகையாலே ஒருவர்க்கும் நிலமல்ல என்கிறார்.

விளக்கம் - (அறிபவர் யாரே) - நித்யசூரிகள் பரத்த்வத்தை மட்டுமே அறிவதால், அவதார ரஹஸ்யம் அறியமாட்டனர். ஸம்ஸாரிகள் நாஸ்திகர்களாக உள்ளதால் அறியமாட்டார்கள். நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்கள் தத்தமது அறிவால் அறிய முற்படுவதால் அறியமாட்டார்கள். மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் இவனை எண்ணி மயங்குவதால் அறியமாட்டார்கள். அனைத்தும் தெரிந்த ஸர்வேச்வரனும் கீதையில் (4-9) - ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் - எனது பிறவியும் செயல்களும் திவ்யமானவை - என்பதால் அவனும் அவனது அவதார ரஹஸ்யம் அறியமாட்டான். ஆக இவனது அவதார ரஹஸ்யம் யாராலும் அறிய இயலாதது ஆகும் என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 9)

6. தடாவியவம்பும் முரிந்த சிலைகளும் போகவிட்டுக்

கடாயின கொண்டொல்கும் வல்லியிதேனும், அசுரர்மங்கக்
கடாவிய வேகப்பறவையின் பாகன் மதனசெங்கோல்
நடாவிய கூற்றங்கண்டர், உயிர்காமின்கள் ஞாலத்துள்ளே.

பொருள் - மிகவும் விசாலமான அம்புகள் போன்ற கண்கள், வளைந்த வில் போன்ற புருவங்கள் ஆகியவற்றை இந்தப் பெண் கொண்டிருக்கிறாள். ஆயினும் அவள் அவற்றை மறைத்தபடியே உள்ளாள். அசுரர்கள் அழிந்து போகும்படியாக நடத்தப்பட்ட வேகம் கொண்ட கருடனுக்கு இனியவனாக உள்ள பாகனான, ஸர்வேச்வரனின் தொடர்பு பெற்ற, மன்மதனின் ஆளுகை என்பதை யமன் போன்று இந்த உலகம் நடத்துகிறது. இவளது அழகான வடிவத்தைப் பார்த்தவர்களே! உங்கள் உயிரைப் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள்.

உட்பொருள் - தலைமகள் ஒருவளின் அழகைக் கண்ட தலைமகன், அவள் அழகில் மயங்காமல் காத்துக் கொள்ளும்படி இந்த உலகில் உள்ளவர்களைப் பார்த்துக் கூறும்படியாக இந்தப் பாசரம் அமைந்துள்ளது. இங்கு தலைமகள் என்பது நம்மாழ்வாரையும், தலைமகள் என்பது அவரது அடியார்களையும் குறிப்பதாகக் கொள்ள வேண்டும். இதன் கருத்து என்ன? ஆழ்வாரைக் கண்ட அடியார்கள், “ஆழ்வார் தம்மை அண்டுகிற அனைவரையும் முக்தி பெறச்செய்பவர; ஸம்ஸாரத்தில் நிலையாக நிற்க விரும்பும் யாரும் இவரை அண்டாமல் தப்பிச் செல்லுங்கள்; முக்தி பெற எண்ணுபவர்கள் மட்டுமே நில்லுங்கள்”, என்று கூறுவது போன்று இந்தப் பாசரம் உள்ளது.

அவதாரிகை - நாயகியுடைய முழுநோக்கிலே அகப்பட்ட நாயகன், “தந்தாம் ஸத்தை கொண்டு தரித்திருக்கவேண்டுவார், இஸ்ஸந்நிவேசத்திலே செல்லாதேகிடுகோள்” என்கிறான்.

விளக்கம் - ஆழ்வாரின் செயல்களில் ஈடுபட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், “நீங்கள் ஸம்ஸாரத்தில் நிலைக்க வேண்டும் என்று விரும்பினால் இவர் அருகில் செல்வதைத் தவிர்க்கவேண்டும்”, என்று கூறுகின்றனர். அதாவது நாயகி = ஆழ்வார், நாயகன் = ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்.

வ்யாக்யானம் - (தடாவிய அம்பும்) பரந்தவாயம்பும்; காணக்கோலாயிருக்கை; வில்லோடேகூட அடுத்துப்பிடித்த அம்பு; புடை பெருத்திருக்கை. (தடாவிய) வளைவாயம்பு; கோடிவருகிறது மர்மத்திலே படுகை; பிடித்த பிடியிலே பயங்கரமாயிருக்கை. (முரிந்த சிலைகளும்) அகர்மகமாய் அகர்த்ருகமாயிருக்கை. அம்புஞ்சிலைகளுமென்பானென்னென்னில்; - “அம்பு” என்கிறது - ஜாதிப்பன்மையாலே; “சிலைகளும் என்கிறது” - இரண்டாகையாலே. அம்புஞ்சிலைகளுமென்று உபமாநமாகச் சொல்லாதே, தானேயாகச் சொல்லுவானென்னென்னில்; - ஸர்வதா ஸாத்ருச்ய முண்டாகையாலே. (போகவிட்டுக் கடாயின கொண்டு) ஆரெதிராக இவற்றை விடுவதென்று தன்பக்கலிலே இட்டுவைத்தது; தன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தோடே பாவம்; போகவிட்டுக்கடாயின தடாவிய அம்பையும் முடிந்த சிலைகளையுந் தன்பக்கலிலே ப்ரத்யாஹரித்து. (ஒல்கும் வல்லி இதேனும்) ஒடுங்குகிற வல்லியேயாகிலும்; தனக்கென்ன ஒரு கொள்கொம்பைப் பற்றியல்லாது நிற்கவெண்ணாதவளவிலுஞ் செயல்கள் இப்படியாயிருக்கை. (அசரர் மங்கக் கடாவிய வேகப்பறவையின் பாகன்) ப்ரதிபக்ஷம் முடியும்படிக்கீடான மிடுக்கையுடைய பெரியதிருவடியை நடத்துகிற நிர்வாஹகன்; ஸர்வேச்வரன் காணவந்த சோழரோபாதி எதிரிகளை முடிக்கைக்குத் தானே அமையும். “பறவையின் பாகன்” என்றது - ஸர்வேச்வரத்வஸூசகம். (மதனசெங்கோல்நடாவிய) இவளைப் பிராட்டியாக வுடையவன், காமனுடைய ஆஜ்ஞையை நிர்வஹிக்கிற. (கூற்றம்) அவனைப்போலே பாணங்களாலே மோஹிக்கப் பண்ணுகையன்றிக்கே, தானே முடிக்கை யென்கிறது. (உயிர் காமின்கள் ஞாலத்துள்ளே) ஜீவிக்க நினைத்திருப்பார் தந்தாமை நோக்கிக்கொள்ளுங்கோள்.

விளக்கம் - (தடாவிய அம்பும்) - இதற்கு இரண்டு பொருள் உண்டு. தடாவுதல் என்றால் அகலமான வாய் போன்ற நுனியைக் கொண்ட அம்பு, வளைந்து கோணலாக உள்ள அம்பு என்று இரண்டு பொருள் உண்டு. முதலில் “பரந்த வாய் அம்பு” என்றதால், முதல் பொருளான “பரந்த நுனியை உடையது”, என்கிறார். அடுத்து, “காணக்கோலாயிருக்கை” என்றால் “அம்பு வரும்போது நமது கண்களில்

புலப்படாமல், நம்மீது பட்ட பின்னரே உணர்வது போன்று இருத்தல்” ஆகும். இதன் உட்கருத்து என்னைவென்றால் - அந்தத் தலைமகளின் பரந்த கண்களுடைய பார்வையானது நம்மீது வந்து விழுந்த பின்னரே நாம் அறிய இயலும், அந்தப் பார்வை வருவது தெரியாது - என்பதாகும். வில்லுடன் சேர்த்துப் பிடிக்கப்பட்ட அம்பு - கண்களுடன் சேர்ந்தே இருக்கும் புருவம் இங்கு வில் எனப்பட்டது. (தடாவி) - இங்கு வக்கிரமாக உள்ள அம்பு என்ற பொருளைக் கூறுகிறது. வக்கிரம் என்றால் “நேர்வழியில் அல்லாது” என்பதாகும். இங்கு அம்புக்கு வக்கிரம் என்றால், காணும்போது வருவது தெரியாமல் வந்து அறுப்பது ஆகும். இது போன்று வரும் இவளது கடைக்கண் பார்வை என்பது பிடித்துவிட்டால் விடாதபடி உள்ள நிலை. ஆகவே “தடாவி” என்பதற்கு இங்கு நான்கு பொருள்கள் கூறப்பட்டன. அவையாவன:

- பரந்த வாய் போன்ற அமைப்பை உடைய அம்பு - தலைமகளின் பரந்த கண்கள்.
- தீண்டிய பின்னரே உணரும்படி இருத்தல் - தலைமகளின் பார்வை பட்ட பின்னரே உணர இயலும்.
- வில்லுடன் சேர்ந்த அம்பு - புருவத்துடன் கூடிய பரந்த கண்கள்.
- வக்கிரமான அம்பு - மறைந்து வந்து தாக்கும் பார்வை.

(முரிந்த சிலைகளும்) - “முரிந்த” என்றால் “வளைந்த” என்பதாகும். தானே வளைந்தபடி உள்ளதால் இன்னாருக்காக வளைக்கப்பட்டது, இன்னார் வளைத்தது என்று கூற இயலாதபடி. இவளது பார்வை ஒருவரைக் குறி வைத்து இருப்பது அல்ல என்று கருத்து. “அம்புகளும் சிலைகளும்” என்று இரண்டையும் பன்மையில் கூறாமல், “அம்பும் சிலைகளும்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? அம்பு என்பது பார்வை ஒன்றானபடியாலும், சிலைகள் என்பது கண்களும் புருவங்களும் இரண்டானபடியாலும் இவ்விதம் கூறப்பட்டது. (போகவிட்டுக் கடாயின கொண்டு) - இத்தகைய அம்பு போன்ற தனது பார்வையை யாருக்கு எதிராக வீசவேண்டும் என்று எண்ணினாள். ஆனால் இப்படிப்பட்ட பரந்த கண்கள் திறந்து காண்பதற்கு ஏற்ற விஷயங்கள் இந்த உலகில் ஏதும் இல்லை என்பதால், அவற்றை யார் மீதும் வீசாமல் தன்னிடமே அடக்கி நின்றாள். இதன் மூலம் ஆழ்வார் தனது திருக்கண்கள் திறக்காமல் இருந்த வைபவம் கூறப்பட்டது. (ஒல்கும் வல்லி இதேனும்) - தனக்கென்று பிடித்துக் கொள்ள ஒரு கொழுகொம்பு இல்லை என்றால் தவிக்கும் கொடி போன்று, நாயகனான எம்பெருமான் இல்லாமல் வாழும் நாயகியாக இவள் உள்ளபோதிலும், இவளது செயல்கள் இவ்விதம் உள்ளன. (அசுரர் மங்கக் கடாவி வேகப்பறவையின் பாகன்) - எதிர்த்து நிற்கும் அசுரர் படைகள் அழிந்து போகும்படியான வேகத்தைக் கொண்ட கருடனை வழி நடத்தும் எஜமானன். ஸர்வேச்வரனுடன் யுத்தம் செய்வதற்காக அல்லாமல், அந்த யுத்தத்தைக் காண வந்தவர்களான விரோதிகளையும் அந்தக் கருடனே

அழித்துவிடுவான். “பறவையின் பாகன்” என்பதன் மூலம் எம்பெருமானின் ஸர்வேச்வரத் தன்மையைக் கூறுகிறார். (மதனசெங்கோல்நடாவிய) – இப்படிப்பட்ட கொடி போன்ற ஆழ்வாரை, ஸ்ரீருக்மிணி பிராட்டி போன்று தனது பரியமான பிராட்டியாக உடையவன். இவளே மன்மதனின் ஆணைகளை இந்த உலகில் நடத்துபவளாக உள்ளாள். இங்கு உணர்த்தப்படுவது என்ன? பறவையின் பாகன் விஷயமான பக்தியை வழிநடத்துபவள் என்பதாகும். ஆனால் மன்மதனின் பாணங்கள் போன்று மயக்கத்தில் ஆழ்த்தாமல், எம்பெருமானிடம் நம்மைச் சேர்த்து நம்மை முடித்தே விடுகிறாள். (உயிர் காமின்கள் ஞாலத்துள்ளே) - ஆக இந்த உலகில் உழன்றபடி இருக்கவேண்டும் என்றால் இவளது பார்வையில் இருந்து தப்புங்கள்.

ஸ்வாபதேசம் – “ஸம்ஸாரத்திலே குடியுந் தடியுமாயிருக்க நினைத்தார், ஆழ்வார் திருப்புளிக்கீழே இருக்கும் இருப்புக் காணச்சொல்லாதே கொள்ளுங்கோள்” என்கிறது.

விளக்கம் - இந்த உலகில் வீடு, மக்கள் என்று உழன்றபடி இருக்கவேண்டும் என்று நீங்கள் எண்ணினால், ஆழ்வார் திருநகரியில் உள்ள புளியமரத்தில் வீற்றுள்ள இவரைச் சென்று பார்க்காமல் இருங்கள். அப்போதுதான் உங்கள் எண்ணப்படி ஸம்ஸாரத்திலேயே உழல இயலும். இவரைப் பார்த்துவிட்டால் இவர் தனது கண்களின் பார்வை என்னும் அம்புகளை எய்து, எம்பெருமானின் பக்தியில் உங்களை சேர்த்து, உயிர் போகும்படிச் செய்துவிடுவார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்